

MLÝNEK NA MASO

KAPITOLA TŘETÍ

„Co to meleš o fandění? Jdeme hrát, ty vole! Máme mistrák,“ vybalil na mě bez okolků Franta a ještě se plácnul dlaní do čela, jako že jsem fakt úplně tupej, že to nechápu.

Rozhlížel jsem se po autě, jestli tu není někde skrytá kamera. To je asi nějaký hloupý vtip. Mistrák jsem hrál naposledy před lety, už ani nevím, jak je to dlouho. Teď si občas zajdu do haly kopnout futsal s kamarády. Neříkám, že mi to nejde, ale hrát v hale a na velkém hřišti, je sakra rozdíl. Doba hry se také srovnat nedá a to už nemluvím o možnosti odpočinku na střídačce. Když Franta viděl, jak mi po jeho slovech poklesla brada a že nemám překvapením co říct, ujal se ochotně zase slova. „Chytil si přece vždycky v bráně? Dobře si to pamatuju.“

„No jo, ale naposledy asi před deseti lety,“ vysypal jsem na něj rozhořčeně, ale myslím si, že mu bylo jedno, co řeknu. Odpověď měl hned připravenou.

„To se nezapomíná! To je jako jezdit na kole! Jednou se to naučíš a už je to na furt!“ No, to určitě! Odsekl jsem v duchu a nevím proč, vybavila se mi nejintenzivnější vzpomínka na kolo z dětství.

Pamatuješ si takové ty nízké furtošlapy s malými tlustými koly? Tak přesně na tom jsem začínal. Rovnováha nebyl primární problém. Po chvíli cviku by se na těch tlustých mišelinkách udržel i člověk s třemi promile. Problémy nastaly až později. Po rozšlapání malého kolečka, za účelem vyvinout co nejvyšší rychlost. Musel si načasovat vhodný okamžik, kdy uklidit nohy ze šlapek. Jinak se z roztomilého malého pomocníčka stal hotový a neúprosný mlýnek na maso. Dodnes, když si vzpomenu, cítím ta sedřená lýtka a zmasakrované achilovky. Často jsem po takovém útoku predátorských pedálů odhodil kolo do příkopu a se slzami v očích a s masírováním zasažených míst sliboval, že na to už nikdy nesednu. Mé sliby však vydržely jen chvíli. Jen co slzy a nudle oschly v rukávu a nohy přestaly pulzovat, už jsem tahal zase kolo z vysoké trávy. Naštěstí se na něm nemělo co rozbít. Bylo to jen pár poctivě svařených oranžových trubek a dvě tlustá kola, která vždy odolala všem mým pokusům vytvořit na nich osmičku.

Ze začátku mi chtěl táta namontovat postranní kolečka, ale asi to byl nápad maminky. Trvala na největší možné bezpečnosti. Chápeš to? Bezpečnost na mlýnku na maso! To je k smíchu. Z dnešního hlediska se tomu nedá ani věřit. Vždyť dnes bys moje dětské vozítko nazval spíš červeným kobercem k naraženinám a odřeninám. A to ještě nemluvím o další bolístce, zamotané nohavici v řetězu. Výsledkem byl smyk zadního kola s placákem přes řídítka nebo opět nářez od šlapek.

Na postranní kolečka stejně nakonec nedošlo, protože bych se hanbou propad. Táta hledal v garáži a našel jen jedno. Když se odhodlaně jal přimontovat ho na pravou stranu kola. Dodnes nevím proč ne doleva? Že by politická orientace? Chlapsky jsem mu vysvětlil, že přeci nemůžu před kamarády vyjet s jedním kolečkem. Byl bych všem pro smích. Táta moudře přikývl, pohladil mě po vlasech a kolečko mrsknul zpátky do bedny. Nechal mou rovnováhu svému osudu.

A víš, jak se na tom kole brzdilo? Měl si na výběr dva způsoby. Jeden lepší než druhý. Brzdit na frajera, to znamená pošetilou možnost, kterou se dali ohromit přihlížející kamarádi. Její použití se sice rovnalo hazardu srovnatelnému s dloubáním klackem do vosího hnízda, ale někdy to vyšlo.

Musel si vystihnout správnou chvíli na vrácení nohou na pedály. Když se to povedlo, došlo k roztočení nohou ze stavu stop na rychlost světla. Pak pomalu pohyb šlapek zpomalovat, až do úplného zastavení. Jak už jsem napsal, byl to hodně odvážný kousek, skoro kaskadérský trik, hodný Belmonda. Buď se povedl, nebo skončil výše popsaným smykem a placákem či ohnivým tepajícím lýtkem. Málokomu se to chtělo zkoušet jen pro obdiv kamarádů. Ještě tak pro obdivné pohledy kamarádek, to snad ano, ale výsledek byl vždy nejistý. Ještě, že holky mají ty pečovatelské sklony a dokázaly ty krachy zjemnit. Ovšem bylo to bolestivé vykoupení.

Druhý způsob zastavení byl příjemnější, tedy z hlediska poškození zdraví. Stačilo dostatečně roztáhnout nohy a poslat podrážky na zem. Pokud si se dost rozkročil, bylo vše ok. Pokud ne, hádej co? Ano, opět mlýnek na maso. Brzdění nohama se ale moc nelíbilo rodičům. Životnost botiček byla o dost dní zkrácena a dělalo to záseky do rodinného rozpočtu. A prapodivné návrhy maminky, že přece nemusím jezdit tak rychle a pak nebudu muset tolik brzdit, se neshledaly s očekávaným pochopením. Klukovi, který každou vyjíždkou objevuje svět, tohle prostě nevysvětlíš. To je jako chtít po Olafovi Ludwigovi, aby ve finiši Závodu míru nespurtoval tak rychle a dal šanci ostatním. Prostě nesmysl. Když kolo, tak rychlá jízda, to ví každé dítě.

Tak právě na takovém furtošlapu, poděděném po starším bratrovi, jsem jednoho krásného dne vjel do rozvodněné odpadní jímky. Vody tam tedy moc nebylo, za to tam byly objekty jiného skupenství. Nevjel jsem přímo do septiku, ten byl chráněn netěsnícím krytem. Stačilo přifrčet do jeho blízkosti. Na čemsi kluzkém, určitě to bylo bláto – neber mi to přesvědčení – jsem přišel o grip svých extrémně tlustých pneumatik a plácnul jsem sebou o zem. Není to zrovna nejpříjemnější a nejvoňavější vzpomínka z dětství. Ale je fakt, že od té doby jsem jezdit na kole nezapomněl, přesně jak tvrdil Franta. Ale se svým gólmanským umem si tedy tak jistý nejsem.